

Til Bedetimen.

Bed om:

1) at Numans Porte snart maa aabne sig for vore kvindelige Missionærer (o: at Krigen maa faa Ende dernede) Jac. 5, 17—18.

2) at vore kvindelige Missionærer maa afvente dette Øjeblik med det stille Sindelag, der tror, at Gud i sin Time har en saa meget desto større Velsignelse til Rede som Gave til dem. Johs. 11, 40.

3) at vore Missionærer alle maa faa Visdom til at økonomisere saaledes med deres Helbred, at dette maa forblive uskadt under det for Europæer saa nedbrydende Klima i Sudan. Luc. 10, 19.

4) at Gud selv vil bøje nogle Hedningers Hjerter i Numan hen mod sig, saa der snart maa blive dannet en Daabsklasse til at modtage Undervisning. Ap. Gern. 16, 14.

5) at Gud til denne Daabsklasse nu vil udvælge Hedninger, som senere kan blive Evangelister i Guds Arbejde i Numan og Omegn. Gal. 1, 15—16.

6) at vi maa faa et velsignet Aarsmøde i November. 1. Kong. 9, 3.

7) at Gud i sin Naade vil modtage Dr. Uhrenholdt og Hustru til sine benaadede Vidnere i Sudan. Ap. Gern. 13, 2—3.

8) at de i Erland Kjærs Brev her i Bladet fremførte 2 Ting maa ske Fyldest: Taksigelse for Helbred og Bøn om Vejledning til at behandle de syge. 1. Th. 5, 17—18.

Bededag.

I Anledning af, at 600 Aars Dagen for Raimundus Lullus's Martyrdød indtræffer i indeværende Aar (den 30. Juni), retter Bestyrelserne for de danske Missionsselskaber, der arbejder blandt eller imod Muhammedanerne, i Henhold til en Henstilling af Dr. Zwemer, herved en Opfordring til Danmarks Præster til i Forbindelse med Søndags Gudstjenesten d. 17. Oktober d. A. at mindes Raimundus Lullus og at bede for Muhammedanermisjonen, hvis Stilling i Øjeblikket paa sine Steder er ret kritisk.

Til Abonnenterne.

Med dette Nummer 6 af Bladet slutter „Sudan“ sin tredie Aargang.

Bladet har nu ca. 5000 Abonnenter og er trykt i saa stort Oplag, at nye Abonnenter stadig kan faa Bladet lige fra Begyndelsen af (3 Aargange à 50 Øre).

Bestyrelsen takker for den gode Modtagelse, Bladet har faaet i den danske Menighed. Det er jo en god Udbredelse efter kun 3 Aars Forløb. Vi noterer med Glæde, at Bladet lige fra første Aargang har givet Overskud, 1914 ca. 550 Kr. + hvad der senere er solgt af hele Aargangen heftet.

Der har fra flere Sider været udtalt Ønske om at faa Bladet gjort til et Maanedsblad. Vi forstaar godt dette Ønske; naar vi imidlertid endnu et Aar væsentligt lader det gaa paa samme Maade som hidtil til 50 Øre for hele Aaret, har Grundene dertil været følgende: 1) de urolige Forhold under Krigen; Postforbindelsen med Sudan har været en Del uregelmæssig og kan let blive det endnu mere; 2) den billige Pris skaffer os lettere Bladet ind i endnu flere Hjem; 3) adskillige af vore Missionærer vil i 1916 være hjemme en Del af Aaret og enkelte paa Hjemrejse, saa vi forventer at kunne rumme det nødvendige Stof efter nedenstaaende Plan. Men det skal tilføjes, at vi er tilbøjelig til at tro, at der vil ske Udvidelse til Maanedsblad til næste Nytaar (1917) med deraf følgende Prisstigning.

Der har ligeledes været udtalt Ønske om, at Bladet maatte komme mere regelmæssigt. Hidtil har Redaktøren med det faa Antal Numre været nødt til at tage Hensyn til Udsendelsesmøder, Posten fra Sudan o. s. v. For imidlertid at imødekomme nævnte Ønske vil Udsendelsen i 1916 ske med 6 Nr. af sædvanlig Størrelse og 2 Ekstranumre af mindre Størrelse, saa at Bladet kan udkomme

regelmæssigt hver 1½ Maaned (15. Januar, 1. Marts, 15. April o. s. v.) Dette vil selvfølgelig forhøje Udgifterne og tære paa Overskudet, men paa den anden Side haaber vi, at der vil blive gjort endnu mere for Bladets Udbredelse. 1000 nye Abonnenter vil opveje dette Tab.

Vi beder da om:

1) at alle, der ønsker i 1916 at faa Bladet gennem Postvæsenet, vil bestille det helst inden 27. December paa Postkontoret eller hos Postbudene og betale de 50 Øre samtidig;

2) at alle, der ønsker at faa Bladet gennem Abonnementsamlerne, hvor disse er, bestiller det hos disse inden Nytaar og betaler dem de 50 Øre.

3) at Venner af Sagen, hvor der ingen Abonnement-samlere er, vil paatage sig dette Hverv og skaffe Bladet god Udbredelse. Der ydes et Fricksemlar for hver 10 bestilte Eksemplarer. Bladene bestilles af Abonnements-samlere direkte i Ekspeditionen, Algade 67, Aalborg.

Bestyrelsen.

Stillingen.

Paa Stationen i Numan er Pastor Thompson og Erland Kjær. Den 25. September ankom endvidere Fru Thompson til Numan, idet Pastor Thompson har faaet Regeringens Tilladelse til at faa hende op. Det er den første Kile i Forbudet mod Kvinders Nærværelse i Yola-provinsen. Vi takker Herren derfor! Endelig er Skole-missionær, Lærer Peder Jensen, sikkert i Oktober Maaned ankommen til Numan, idet der i Aar har været meget Vand i Floden, saa han er naaet at komme op med den sidste Damper. Sidst, vi hørte fra ham, var han naaet Ibi, altsaa det allermeste af Vejen. Derved har han undgaaet den besværlige Rejse i Kano, der stages frem.

De øvrige Missionærer er i Danmark for Øjeblikket. Den 24. November indviedes vore nye Missionærer, Dr. Uhrenholt og Hustru, til den hellige Tjeneste i Sudan (se senere i Bladet). De vil afrejse fra Danmark i Be-

gyndelsen af Januar og vil med Guds Hjælp kunne være i Numan i Marts Maaned. Rejsen vil være noget længere, fordi de skal stages op ad Floden i Kano. Efter al Sandsynlighed vil Frk. Rose rejse sammen med dem, idet vi haaber til den Tid at have Tilladelsen til Kvinders Ophold i Numan i Orden. Der er telegraferet til Numan om det. Men Sagen er ikke i Orden endnu, og vi maa meget bede vore Venner med fornyet Kraft alvorlig at kæmpe for denne Sag med Gud i Bøn, saa Forhandlingerne kan faa det ønskede Resultat. Jeg gentager, at det betyder saa overmaade meget for os at faa denne Sag ordnet, at der maa strides i daglig Bøn for denne Sag.

Dr. Brønnum vil saa — om Gud vil — afrejse rimeligvis alene noget senere, hen paa Foraaret. Vi maa nemlig have det saaledes, at der stadig er én af de 2 Læger paa Missionsmarken, derfor maa deres Udrejse falde paa forskellig Tid, for at deres Hjemrejse ikke skal falde samtidig. Endvidere ønsker Dr. Brønnum forøget Uddannelse i Behandling af Øjensygdomme, der er saa almindelige i Sudan.

Endelig har vi Frk. Tillisch og Frk. Erichsen hjemme. Det er os en stor Glæde at kunne meddele, at de har udholdt Klimaet godt, trods den Omstændighed, at de har opholdt sig i det meget usunde Rumasha og trods meget energisk Arbejde paa den engelske Missionsstation. Krigen medførte jo, at de ikke naaede vor Missionsmark i første Omgang og ogsaa kom hjem lidt før, end de ellers vilde have kommet. De vil — om Gud vil — afrejse igen til Sommer, saa at vi i Oktober har nogen Udsigt til at have alle de nu hjemmenværende Missionærer paa Missionsmarken tillige med P. Jensen. Til Gen-gæld vil jo rimeligvis Pastor Thompson og Frue samt Erland Kjær afrejse fra Numan i Foraaret og være paa Ferie i sidste Halvdel af dette Aar.

Gud være takket for hans uendelige Naade, at vi under de særdeles vanskelige og truende Forhold under Krigen har kunnet opretholde Arbejdet i Numan og nu ef-

ter al Sandsynlighed trods Krigen kan sende vore Venner af Sted i forskellige Hold.

Her er sandelig Grund til at takke!
Har du gjort det?

Johs. Olsen.

Vort Aarsmøde

i København fra 23.—25. November havde vundet god Tilslutning; der var indkvarteret ca. 80 udenbys Gæster. Repræsentanternes Antal var ca. 75. Atter denne Gang mærkede vi det, som har været Arbejdets Grundlag hidtil: det var bedende Hjerter, der var samlet, Hjerter, der vilde tjene Gud i dette Arbejde.

Tirsdag Aften indlededes med en Gudstjeneste i Garnisons Kirke, hvor Pastor Schrøder og Dr. Brønnum prædikede.

Efter at Pastor Schrøder havde holdt en kort Andagt Onsdag Morgen over Mark. 2, 19—20, holdt Dr. Brønnum det her i Bladet trykte Indledningsforedrag om „Evangeliets Forkyndelse for Sudans Børn“, hvorefter der fulgte den Forhandling, der ligeledes kan læses her i Bladet. Indtrykket, man fik af denne Dags Forhandlinger, var, at der er kommen mere Klarhed over de Veje, vi skal gaa ad i Arbejdet, og dybere personlig Forstaaelse af Arbejdets Vilkaar og Krav.

Om Aftenen fandt den højtidelige Indvielse af Dr. Uhrenholt og Fru Uhrenholt Sted i Helligkors Kirke, der var smukt pyntet og fuld af Mennesker. Efter at Dr. Uhrenholt og Pastor Petersen havde talt, foretog denne sidste Indvielsen. Efter Altergangen ofredes der paa Alteret (ca. 550 Kr.) Talerne vil komme i Nr. 1 for 1916.

Om Torsdagen holdtes Repræsentantmøde efter en kort Andagt af Pastor Ege over Emnet: „Jesus alene“. Efter Valget af Bestyrelse og Regnskabets Godkendelse fortalte Sekretær Juul lidt om Hjemmearbejdet, hvorefter der førtes Forhandling om vore Blade og andre Ting vedrørende Arbejdet. — Torsdag Efterm. holdt Frk. Tillisch og Baronessé Kurck Indledningsforedrag over Em-

net: Kvindens Gerning for Sudan, henholdsvis paa Missionsmarken og herhjemme. Referat heraf vil følge i Nr. 1 for 1916.

Endelig havde vi en særdeles vellykket Fest i K. F. U. M.s Sal Torsdag Aften. Ved Thebordene var der dækket til 500 Mennesker, som var det højeste Antal, der kunde være. Der var vist en hel Del, der ikke kunde opnaa at faa Billet. Ved denne Sammenkomst mærkedes det ret, at det ikke blot er et Arbejde at være Sudan-Missionens Ven, men at der er Fest og Glæde i Arbejdet. Pladsen tillader ikke at referere Talerne Indhold, men kun Navnene paa de, der talte; Pastor Schrøder bød velkommen, derefter Pastor Olsen, Baronessé Kurck, Dr. Uhrenholt og Fru Uhrenholt, Frk. Erichsen, Frk. Tillisch, Professor Nyholm (Østerlandsmissionen), Professor Torm (Missionsraadets Formand), Frk. Schafalitzky (K. M. A.), Dr. Schmidt (Teltmissionen og Kristelig Lægeforening), Pastor Grøndahl (Brødremenigheden), Grosserer Plum, Pastor Anton Pedersen (takkede for de andre Missionselskabs gode Ønsker), Fru Pastorinde Pedersen, Dr. Marie Holst, Dr. Ingerslev, Frk. Rose, Svendsen, Fredericia, og Dr. Brønnum.

Det vil falde alt for mat ud at beskrive de Indtryk, en saadan Fest giver, dér maa man være Deltager selv. Endnu skal nævnes, at der var indløbet en Del Telegrammer fra forskellige, særlig noterer vi fra Diakonisstiftelsen og Pastor Ifversen (Arabermissionen).

Sudan-Missionen takker herved særlig de mange Repræsentanter fra andre Missionselskaber for deres kærlige og broderlige Hilsen, det er saa velsignet at mærke, at Tanken om Kirkens Enhed vokser sig stærkere og stærkere.

Vor Missionsmark.

Ved Aarsmødet i København (se foran) indledte Dr. Brønnum en Forhandling om Emnet:

„Evangeliets Forkyndelse for Sudans Børn“.

Hovedtankerne i Indledningsforedraget var følgende:

„Det er jo nu godt 2 Aar siden, vi kom til Numan. Vi gik til Yolaprovinsen paa vore Knæ. Det er ikke let; thi det gaar langsomt. Set fra Danmark af saa det maa ske ud, som det gik hurtigt, men derude gik det langsomt. Vi vil blive ved med at gaa paa vore Knæ i Arbejdet.

Naar jeg skal tale om det foreliggende Emne, vil jeg fremhæve, at særegne Forhold kræver særegne Metoder.

Vi møder i Sudan forskellige Hindringer.

Den første Hindring, som jeg vil nævne, træffer vi overalt, nemlig Menneskehjertets Haardhed.

Den anden Hindring møder os i den Omstændighed, at Landet ikke er, hvad det var før. Den sorte Mand gjorde tidligere, hvad han vilde, men nu gør han det ikke længere, thi den hvide Mand, de europæiske Regeringer, er de herskende nu. Det er paa visse Punkter en Hjælp, men paa andre en stor Hindring. De er f. Eks. Skyld i, at Krigen raser dernede og for vort Vedkommende i, at vi ikke har kunnet faa vore Kvinder op paa Missionsstationen. Den stærkeres Ret er det afgørende. Det kan jeg ikke anerkende, men vi er nødt til at rette os derefter.

Den tredje Hindring er Klimaet. Efter andre Selskabers bitre Erfaringer har vi fortsat de kortvarige Ophold dernede. Det er en Nødvendighed, absolut. (Se Indlederens Artikel i Nr. 4 1915, Side 53—54).

Den sidste Hindring, som jeg vil nævne, paavirker vort Arbejde i højeste Grad. Vi er fra andre Missionsmarker van til visse Metoder og kan vanskelig forstaa, at vi kan drive Mission paa andre Maader. I Indien og Kina er f. Eks. en Mand paa en Station i 5—7 Aar; naar en Missionær rejser hjem, indsættes en Vikar, men naar Missionæren kommer ud igen, indtager han sin gamle Plads, og Vikaren forsvinder. I Sudan er en Mand paa en Station i ca. 2 Aar. Naar han efter Ferie kommer tilbage, kan han ikke „jage“ Vikaren væk, dertil har han tidligere været der for kort og vil blive der for kort Tid igen. Vi maa lære af Regeringen og Forretningsfolkene

derude, thi de er kloge. Regeringspersonerne er kun et Aar derude. Naar de saa kommer igen, ansættes de dér, hvor en anden skal hjem, men efter al Sandsynlighed paa et helt nyt Sted; det har sine store Mangler, men er nødvendigt. Englænderne har forsøgt at benytte den andre Steder anvendelige Metode med Oprettelse af flere Missionsstationer med 2 à 3 Arbejdere paa hver Station. Men naar saa de 2 — f. Eks. et Ægtepar — rejste hjem, stod Stationen tom eller kun med én tilbage, og det er for lidt, mulig denne ene ikke en Gang evnede at tale Sproget, saa stod Missionsstationen i Virkeligheden tom, til de bortdragende kom ud igen — og maatte begynde forfra! I Mellemtiden var nemlig det, der var vundet overfor de enkelte, tabt igen. Der skal udføres et stadigt Arbejde. Derfor maa vi benytte en ny Maade.

Bachama- og Battastammen, som vi arbejder iblandt, er 2 Stammer under én Konge, men har fælles Sprog. De bebor et Stykke Land af Størrelse som 1½ Gange Bornholm. Vi arbejder dér bedst ved kun at have én Station. Der bor vi, det er Numan; Gud gav os den, og det er afgjort det bedste Sted, trods Byens Belligenhed i Distriktets Udkant. Gud har ledet os til det rette Sted. Der er ca. 60 Landsbyer med ca. 50,000 Mennesker. Som Forholdene er nu, kan vi ikke af Regeringen faa Lov til at bygge flere Stationer i Distriktet, men det vilde heller ikke nytte noget, thi ud fra Numan skal hele Distriktet bearbejdes; Numan er Hovedstationen, hvor alle Missionærerne har deres faste Bopæl; de andre Byer naas gennem Rejsmissionærer. Hovedstaden er Lamurde, hvor Kongen bor; dér kan vi ikke faa Lov til at bygge Station, men vi kan faa Tilladelse til at besøge Byen f. Eks. 14 Dage à 1 Maaned. Og vi kan faa Hovdingen til mod en Godtgørelse at bygge en Hytte til os at bo i; selv kan vi ikke faa Lov til at bygge, da vi ingen Grund har at bygge paa og heller ikke kan faa det af Regeringen, som Forholdene er nu.

Altsaa: det hele inddeles i store Distrikter med en stor Landsby i Midten som Bolig de 2—4 Uger; herud fra besøges saa de mindre Landsbyer, hvor man helbreder

deres syge, taler til dem, og naar saa Rejsmissionæren er bleven deres Ven, kommer Negeren selv og begærer at faa en Lærer til at lære dem at læse. Naar vi saa faar saadanne uddannede af de indfødte, sender vi dem én til at bo iblandt dem; derefter følger en indfødt Evangelist, og saaledes opbygges Kristi Kirke iblandt dem.

Rejselivet er sværere end at bo paa en fast Station, derfor skal det gaa paa Omgang. Vi maa have 7 à 8 almindelige Missionærer til hver Station; deraf vil saa 5 være paa Stationen altid (de 2 à 3 paa Hjem- eller Udrejse eller i Danmark). Ud af disse 5 vil saa de 2 kunne rejse. De paa Stationen gaar saa ud til Landsbyerne omkring den. Vi har f. Eks. i Øjeblikket 5 Landsbyer, der besøges regelmæssig fra Numan af foruden selve Byen. Ad Floden vil vi kunne naa flere endnu.

Naar saa den første Missionsstation er besat, vælges en ny Stamme i Yolaprovinsen med én Hovedstation. Da Missionærene dér skal lære et nyt Sprog, forskelligt fra Bachamasproget, vil disse Stationer aldrig indbyrdes kunne skifte Missionærer.“

— — —
I den derpaa følgende Forhandling deltog forskellige, hvoraf skal anføres:

Pastor Anton Pedersen: „Vi maa lægge Mærke til andre Selskabers Missionsarbejde og lære af dem for at undgaa skæbnesvangre Fejltagelser.

Andre Selskabers Arbejde lærer os blandt andet 2 Grundprincipper: 1) Missionsmarken i Afrika skal ikke have daarligere Arbejdere end andre Missionsmarker. Tværtimod: jo mere forkommen Folket er, des dygtigere Kræfter behøves der. Vi bør gøre et grundigt og solidt Arbejde, thi ellers vil det ikke kunne blive staaende, men styrte sammen. Hellere langsomt og grundigt, saa vi faar en solid Grundvold, end forjaget Arbejde. Derfor kan ingen sendes ud, uden at vi er klar over, at de er kvalificeret til Arbejdet dernede. (Se Nr. 2 1915, Side 24). Vi kan ikke bruge Arbejdere, der er diskvalificeret andre Steder. 2) Det egentlige Arbejde maa udføres af de indfødte; de vinder Sjælene. De europæiske Missio-

nærer er nødvendige som ledende og førende. Det egentlige Maal: de indfødtes Kirke, er ikke nær, thi det vil vare længe, før de indfødte kan være ledende og udføre den egentlige Præstegerning, men hvad der ikke behøver at være fjernt, er, at indfødte kan tale videre om, hvad de har hørt.

Pastor Johs. Olsen: Jeg er enig med vor Formand i de 2 nævnte Grundprincipper, men vilde gerne føje et nyt til: det økonomiske Princip. Hermed tænker jeg ikke paa, at vi skal til at spare Penge, selv om ogsaa den Side af Sagen er Bestyrelsen magtpaaliggende, men paa at spare vore Missionærer, saa at de kan holde længe ud i det vanskelige Arbejde; dertil hører, at vi skaffer dem gode økonomiske Betingelser, saa at de ikke skal pines derude af økonomiske Bekymringer ved Siden af de mange andre Byrder, der hviler paa dem, og dernæst handle økonomisk med deres Helbred, saa vi ikke lader dem blive længere ude ad Gangen, end at vi kan vente at sende dem sunde ud igen. Vi har i den Henseende ikke Raad til at spare.

Dr. Ingerslev: Jeg er enig med de foregaaende Talere. Det sidst nævnte om det økonomiske Princip giver mig Anledning til at bemærke, at der handles uforsvarligt med Missionærernes Økonomi under deres Hjemmeophold, der skulde være en Hviletid; de holder alt for mange Møder. Lad dem holde faa Møder paa centrale Steder (de store Byer); de omliggende Kredse maa saa give Møde dér.

Frk. Bahnson: Det er nødvendigt, at Missionærene ogsaa kommer ud paa Landet, for at vore Venner og Missionærene kan lære hinanden at kende ogsaa derude; derved opnaas Vennernes Forbøn i endnu højere Grad. Derfor maa Landet ikke forsømmes, men Missionærene maa skiftevis ogsaa komme der.

Sekretær Juul: Ogsaa jeg mener, at Missionærene maa ud til vore Venner paa Landet for at knytte Forbindelsen endnu bedre. Naar der er slaaet saa stærkt paa den boglige Uddannelse, vil jeg gerne gøre opmærksom

paa, at det vigtigste er Hjerter, der er varme for Sagen og har Aandens Uddannelse.

Dr. Uhrenholt: Jeg er enig med Formanden i, at vi bør have gode Kræfter derud og ser særlig noget stort i Skolemissionen. Jeg vilde gerne spørge de hjemmeværende Missionærer: Var det ikke muligt, at de indfødte Børn lærte Hausa ved Siden af deres eget Stammesprog, saaledes at Hausa blev Fællessprog, og vi derved kunde løfte Fællesopgaver i kulturel Henseende. Var det mon ikke ogsaa rigtigt, at Børnene betalte lidt for Undervisningen, selv om det kun var ganske ubetydeligt, da det, der betales for, skattes højere, end det, der faas gratis.

Dr. Brønnum: Jeg tror ikke, vi skal tage Betaling. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Hausa vil jeg sige, at Børnene lærer Hausa i Skolen af sig selv ved at høre det blive talt; de har nemlig let ved at lære Sprog. Men vi begynder med Bachamasproget og lidt efter lidt kommer Hausa; i de højere Klasser vil alt blive paa Hausa.

Jensen, Jegindø, udtalte sig i Tilslutning til Juul.

Frk. Erichsen: Det vigtigste Missionsmiddel er Bønnen. Jeg har tit i Afrika mærket, at Vennernes Forbøn herhjemme fra bar os derude. Ligeledes beder vi derude for eder herhjemme, og jo flere Navne vi har paa Bedelisten, des større Kraft faar vi selv.

Frk. Tillisch: De indfødte kan lettere faa de indfødte i Tale end den hvide Mand, derfor maa den hvide Mand have en god Uddannelse for at kunne staa paa lige Fod med Negeren. Af den Grund maa Missionærerne kende en Del til Sjælelære, Missionshistorie, Tænkelse, have god Bibelkundskab og kunne skrive dansk Stil; den, der ikke kan skrive dansk Stil, kan heller ikke tænke og skrive paa Hausa. — Jeg tror ikke, vi skal tage Betaling for Undervisning, men derimod for Skolemateriel.

Pastor Pedersen: Jeg tror, der bør tages Betaling for derved at forberede en selvunderholdende Kirke, som jo er vort Maal.

Bestyrelsen.

Ved det ved Aarsmødet af Repræsentanterne foretagne Valg til Bestyrelsen faldt Stemmerne saaledes:

Genvalg:

Pastor A. Pedersen, Aalborg, 73 St.

Sekretær Juul, Strib, 69 St.

Murer Madsen, Aalborg, 60 St.

Nyvalg:

Manufakturhandler Zacho, Randers, 73 St.

Gaardejer Villads Pedersen, Frejlev, 37 St.

Derefter havde:

Dr. Ingerslev, Frederikshavn, 24 St.

Lærer Gissel, Fredericia, 17 St.

Lærer Christiansen, N. Jærnløse, 16 St.

De afgaaende valgtes altsaa alle med Undtagelse af Dr. Ingerslev. Grunden dertil er imidlertid ikke den, at Forsamlingen ikke ønskede ham genvalgt, men at Dr. erklærede, at han paa Grund af Optagethed ikke mente at kunne være nok for Arbejdet og derfor ikke ønskede Genvalg. Naar der saa alligevel faldt saa mange Stemmer paa ham, er dette et stærkt Udtryk for, at mange ikke syntes at kunne undvære hans Nærværelse i Bestyrelsen. Imidlertid betyder Dr. Ingerslevs Udtrædelse ikke, at han trækker sig tilbage fra Arbejdet, idet han vil være ikke blot Missionens Læge, men ogsaa raadgivende i alle Sager, hvor Bestyrelsen trænger til hans Hjælp og Raad. Formanden gav dette Udtryk for Valget ved at sige: „Vi vil ikke af med Dem,“ og først da Dr. Ingerslevs Erklæring om vedblivende at være aktiv Arbejder for Missionens store Sag paa ovennævnte Maade, gik Repræsentanterne ind paa at opfylde hans Ønske. Den nye Bestyrelse betragter derfor Dr. Ingerslevs Udtrædelse af Bestyrelsen kun som en Indskrænkning i hans hidtidige Arbejdsfelt som Medlem af Bestyrelsen.

De 2 nyvalgte Medlemmer har en saa rodfæstet Stilling i de Samfund, hvori de staar, og nyder en saa ubetinget Tillid hos de Guds Børn, der kender dem, at Sudan Missionens Venner vil glæde sig over dette Valg.

Ved det Dagen efter afholdte Bestyrelsesmøde faldt Valgene saaledes ud:

Formand: Pastor Anton Pedersen.

Næstformand: Pastor Johs. Olsen.

Suppleant: Arkitekt Poulsen.

Finantsudvalg: Frk. Bahnson, Arkitekt Poulsen og Købmand Zacho.

Bogudvalg: Pastor Schrøder, Pastor Olsen og Sekretær Juul samt Baroness Kurck, der staar i Tilslutning til Bestyrelsen.

Udvalg for Missionæruddannelse: Pastor Pedersen, Pastor Jørgensen, Fru Frøde.

Mødeudvalg: Pastor Krarup, Sekretær Juul og Murer Madsen.

Af Sager af almindelig Interesse behandledes og vedtoges følgende:

1) De Tanker, som Dr. Brønnum i sit Indledningsforedrag havde fremsat om vor Arbejdsmaade paa Missionsmarken, godkendtes, og vil altsaa blive de raadende i vort Fremtidsarbejde. Vi glæder os over at være naaet til en saa god og velsignet Afslutning paa dette ingenlunde lette Spørgsmaal. Se Indledningsforedraget.

2) De forskellige Missionærers Udrejse fastsattes, saa vidt det lod sig gøre. Se den indledende Artikel om Stillingen.

3) Hvis det iøvrigt kan ordnes, modtages en Indbydelse fra nogle danske Venner i Amerika til Bestyrelsen om at sende Repræsentanter derover for at besøge de danske Menigheder og tale Sudans Sag.

4) „Sudan“ 1913 optrykkes; Kredsbrevene optrykkes og heftes; en ny Bog af Pastor Pedersen antoges som Forlagsartikel.

5) Vore fremtidige Missionærers Uddannelse drøftedes; det overdroges Udvalget for Missionæruddannelse at fremkomme med Forslag. Imidlertid kan der allerede nu siges, at der er Enighed om, at Missionærerne — saa vidt mulig — faar en afsluttende Eksamen, før de rejser ud (teologisk eller medicinsk Embedseksamen, Seminaristeksamen, fuld Uddannelse som Sygeplejerske o. s. v.), saa at den, der ikke kan taale Klimaet i Sudan efter et eller flere Ophold derude, kan indgaa i en Stilling herhjemme, saa at han eller hun ikke kommer til at ligge Missions-selskabet til Byrde. Dette maa jo ogsaa for Missionærerne selv være en stor Lettelse i paakommende Tilfælde.

6) Pastor Schrøder valgtes til Medlem af Dansk Missionsraad som Sudan-Missionens Repræsentant.

Selvbiografier.

I.

Jeg, Søn af Gaardejer Jens Peter Uhrenholt, Ø-Uttrup pr. Aalborg, tilbragte min Barndom i denne min Fødeby indtil mit 15. Aar. Minderne fra disse Aar er mange og skønne. Iblandt det gode, jeg nød i Barndomshjemmet, lærte jeg tidlig at lyde og at arbejde samt fik den kristelige Kundskab dels i Hjemmet og dels i Skolen.

Den kristelige Undervisning med følgende Konfirmation gav mig allerede som Barn mange barnlige Tanker

om Gud; om de end ikke førte mig til bevidst Overgivelse i Guds Naade og Had til Synden, saa førte de mig dog til, at jeg gav Gud stille Løfter om at ville følge ham.

At blive Søgut var mit Ideal, men det kunde jeg nu ikke blive uden at løbe fra Hjemmet, saa det maatte jeg opgive.

Jeg blev sat i Handelslære i Aalborg, og det betød jo i de Dage en fast Plads i fire eller fem Aar med en Følelse af, at man sad i en Skrue, om end man var glad i Gerningen.

Jeg beskæftigede mig med Handelslivet adskillige Aar efter Læretiden, indtil Udrejsen til Amerika fandt Sted Aaret 1902.

Disse Aar tilbragte jeg i Randers, Hjørring og Aalborg. Herren lod mig have det Sindelag, at jeg kunde taale at samles med Guds Børn og leve i Kanten af Samfundet. Dette gjorde jeg adskillige Aar; det bevarede mig fra helt at tabes ude i Verdens ligegyldige Liv for Sjælenes Frelse.

Aaret 1897 blev det anderledes; jeg fandt Jesus som min Frelser og har siden da levet i det hellige Samfund.

Aaret 1900 tjente jeg Kong Chr. 9. og Landet som Soldat. Min stille Bøn, før Sessionen afholdtes, var: „Hvis jeg skulde være Soldat, at jeg da maatte komme til Sundhedstropperne“; thi jeg mente, jeg kunde være til mere Velsignelse og selv nyde mere af en saadan Tjeneste. Min Bøn opfyldtes. Jeg blev efter endt Skoletid ansat paa Militærhospitalet i Helsingør. Jeg nød Gerningen meget som Assistent for Reservelægen i Lægestuen, samt Gangen blandt de syge. Jeg skylder maaske dette 10 Maaneders Ophold mere, end jeg selv aner; nemlig at jeg valgte at gaa paa Missionsmarken som Læge.

Siden 1902 har jeg opholdt mig i Amerika. Jeg sluttede mig til den danske forenede evangeliske luth. Kirke og har haft et godt Ly der og nydt megen Velsignelse derigennem.

Om end der har været Tanker i mig angaaende Missionskald helt fra Ungdommen af, viste jeg dem altid bort, fordi jeg enten syntes mig selv for uskikket eller ogsaa ingen Tid havde dertil. Aaret 1905 maatte jeg lægge alt til Side for at gaa paa Missionsmarken.

1906 begyndte jeg paa Sprogstudiet, og 1907 efter megen Overvejelse begyndte jeg paa det egentlige 8aarige Studium, før jeg kunde faa Tilladelse til at tage Stats-eksamen.

Herren lod det lykkes for mig at naa Maalet langt over, hvad jeg kan forstaa. Han bevarede mit Helbred,

han gav mig Midlerne til at dække alle Udgifterne med, efterhaanden som de kom.

College-Uddannelsen fik jeg paa Dons College Blair, Nebraska, og Fremont Normal School, Nebraska; den medicinske Uddannelse paa Creighton Universitet i Omaha og de sidste 3 Aar paa Valparaiso Universitets medicinske Afdeling i Chicago: College of Medicine & Surgery i Chicago.

Efter vellykket Afgangseksamen tog jeg Eksamination hos The State Board of Health, før jeg forlod Amerika. Da jeg bestod denne, har jeg Ret til at praktisere i de forenede Stater.

Godt 6 Maaneder uden for Hospitalkravet fra Skoletiden har jeg opholdt mig paa to Hospitaler. Lidt over den halve Tid paa Hospitalet Augustona i Chicago, paa hvilket jeg behandlede Patienter, som har været opereret. Paa St. Marys of Nasareth, ogsaa i Chicago, behandlede jeg særligt medicinske Patienter.

Maalet med Studeringen var Missionsmarken, og det er mig en Glæde at staa rejsefærdig med min Hustru, Eline Marie Urenholt, født Arildsen.

Glæden er saa stor over, at det netop bliver Udsendelse fra et dansk evang. luth. Selskab.

Hvorfor Sudan i Afrika? Fordi vi tror, Gud vil det; baade indre og ydre Kald, synes vi, har draget os til denne Arbejdsmark.

Herren er Kongen, — vi gaar glade til Sudans Børn.

Ærbødigst

Eders Udsending

Mogens M. Uhrenholt.

II.

Jeg er født i Cedar Falls, Iowa, U. S. A., af danske Forældre. Er Datter af Lars Arildsen og Karen Marie Arildsen, født Kryger. Jeg er døbt og konfirmeret i Nazareth Danske Ev.-Luth. Kirke samme Sted.

Da det var min Fader og Moder meget om at gøre, at vi Børn fik lært nogenlunde godt Dansk og ikke mindst, at vi maatte blive bevaret i den luth. Kirke og helst den danske, blev vi fra vor tidligste Barndom indtil Konfirmations-Alderen regelmæssigt holdt til Nazareths Mgh. Søn- og Lørdagsskole, og til Religions-Skolen hver Sommer i den Tid, vi havde Ferie fra den eng. Skole.

Og om end jeg som de andre ofte paa den Tid knurrede, fordi vi syntes, det var for svært at skulle holdes til baade engelsk og dansk Skole, har jeg ofte siden i mit

stille Sind takket mine Forældre for, hvad de gav os den Gang.

Fra min tidligste Barndom havde jeg Lyst til Bogen. Jeg fik derfor Lov til at tage paa Elk Horn Højskole efter Afgang fra den eng. Skole. Her blev jeg tilskyndet til at læse til Lærerinde-Eksamen, vendte derfor tilbage til Iowa til min egen Fødeby, blev her, indtil jeg fik min Eksamen og virkede siden som Lærerinde i Kimballtons eng. Børneskole i tre Aar og i en af Cedar Falls eng. Børneskoler i tre Aar. Derefter en Vinter paa Elk Horn Højskole og tre Vintre ved Ungdoms-Skolen ved Kenmare, N. Dak., samtidig med at jeg havde Mgh. Religions Skole i Cedar Falls om Sommeren.

Derefter virkede jeg i otte Aar ved Emaus Mgh. eng.-danske Børneskole i Racine, Wisconsin. Efter at det var mig klart, at jeg skulde gaa ud paa Missions-Marken og sammen med min nuværende Mand, Dr. M. M. Uhrenholt, søgte jeg og fik Adgang til et tysk Hospital i Chicago.

Efter at have været Elev i tre Aar — dels paa dette og dels paa det svenske Augustuna Hosp., fik jeg mit Diploma som Sygeplejerske.

Det var under min Virksomhed som Lærerinde i Kimballton, at jeg blev vakt og efter megen Kamp fandt Jesus Kristus som min personlige Frelser. Da jeg vendte hjem fra Gerningen her, gik en Vækkelse for første Gang i den Tid, jeg kan mindes, over vor egen Nazareth Mgh. Der blev og har altid siden været et helligt Samfund. Mit eget Hjem blev ofte Samlingsstedet for de troende.

Nu og da i mit Liv lød det: Gaa ud og vær med til at bringe Evangeliet til Hedningerne. Jeg stod imod, indtil jeg ikke turde længere. Jeg følte, jeg maatte sige Ja. — Siden det skete, har jeg haft Fred og Glæde i det.

Havde jeg fulgt egen Lyst, havde det baaret til Japan — men det kom til at lyde Afrika. Og da Dørene aabnede sig, svarede Hjertet: „Paa dit Ord, Herre, vil jeg gaa ud.“

Ærbødigst

Eders Udsending

Eline M. Uhrenholt.

København, d. 27. Novbr. 1915.

Brev fra Missionær P. Jensen.

S/S »Richard Lander«, Nigerfloden 4.—10.—15.

Kære Venner!

Nu er det snart to Maaneder siden, jeg forlod det gode, lille Danmark; mine Tanker har svævet tilbage at

ter og atter, maaske mest den sidste Maaned; thi i den Tid har jeg intet hørt fra Danmark. Jeg ved ikke, om det endnu er friet, eller om det maaske er med i denne forfærdelige Krig, der ødelægger saa meget, og lægger Tryk paa alt og alle. Een Ting lærte jeg at se mere end nogensinde før i den Tid, jeg var i London, hvor har vi det dog godt i Danmark, ikke fordi de havde det daarligt i London, slet ikke, men fordi de var med i Krigen. Hvor maa vi dog bede om, at Danmark maa blive uden for Krigen, hvis det er muligt.

Paa Grund af Krigen tog det lidt længere Tid denne Gang fra Liverpool til Forcados; vi sejlede nord og vest om Irland; vi tog fra Liverpool d. 8. Septbr. og kom til Forc. d. 27. Turen var god med Undtagelse af to Døgn i Begyndelsen og saa det sidste Døgn, hvor jeg var rigtig søsyg; jeg ønsker ikke et Døgn Mage til, det var ogsaa med en lille Damper, da vi skiftede Baad i Lagos. Det var meget interessant at se de Indfødte komme i deres Baade ud til Damperen, naar vi stoppede; der var en Skrigen, Skraalen og Skænden uden Ende for at komme først; de smaa Baade vippede op og ned ganske forfærdeligt, saa det var et helt Kunststykke at slippe velbeholden ned; havde de saa faaet 3—4 i hver Baad, var de glade, og saa gik det indad mod Stranden. De bruger et Instrument lig en Spade i Stedet for Aarer; der sidder 4—5 Negre paa Kanten af Baaden paa hver Side og pjasker i Vandet med „Spaden“; rask gaar det ikke.

Sidste Mandag Eftermiddag ankom vi til Forcados, som ligger ved en af Nigerflodens Mundinger, vi behøvede ikke at staa rede ved Landgangen med vor Bagage for at komme tidlig nok til Floddamperen; her er ikke noget, der haster, selv om man gerne vilde af Sted; vi maatte ogsaa vente 3 Dage, da vi først sejlede om Torsdagen. — Da Vandstanden er ualmindelig høj, er vi saa lykkelige, at vi kan gaa de ca. 600 miles af Turen med en af de største Dampere. Denne er en rigtig rar Damper, og der er nogenlunde Plads, saa vi kan bevæge os lidt frem og tilbage. Kaptajnen og hele Mandskabet er Negre; vi er kun 5 Europæere (2 Englændere og 2 Amerikanere foruden mig). Kok og Opvarter er selvfølgelig ogsaa sorte; Kokken kan godt tilberede Maden, vi giver ham, vi bringer jo selv Mad med; men jeg tør ikke komme alt for nær til Køkkenet, alle Mennesker er ikke lige renlige! Vi haaber, at han er renlig. — Her paa Floden kan vi ikke lade Blikket svæve og vandre saa langt, som vi ønsker, som da vi sejlede paa Atlanterhavet, dér saa vi

kun Vand og atter Vand, her standser Blikket hurtigt; Floden er ikke ret bred, og til Tider snor den sig ud og ind.

Hvad vi kan se her er henrivende, vi er i Troperne og ikke ret langt fra Ækvator. Mægtige Skove strækker sig helt ned til Floden; Træerne er mangeartede og høje. I Begyndelsen saa vi en Mængde Oliepalmer, de er ikke høje, men prægtige; Kokospalmerne er derimod høje og mere statelige med deres store Kroner og slanke Stammer. Kokospalmen er vel det Træ, der dominerer paa den første Strækning. Desuden er der mange andre Slags Træer (Figentræer, Bambus) med og uden Blomster; der er store Træer med røde, hvide, gule og blaa Blomster; mange af dem har en yndig Duft, sød og næsten for stærk. Det hele synes et uigennemtrængeligt, sammenfiltret Hele, men yndigt og betagende er det.

De indfødtes Hytter ligger lige i Udkanten af Skoven, nu naar Floden næsten lige op til dem. De er tarvelige, byggede af Ler med Bladtag, der er tæt; selv den stærkeste Regn gaar ikke igennem; her er det ikke stille, mild Regn; men det er Regn i Strømme; det regner hver Dag nu. Regner det en lille Smule ind, gør det vist ikke saa meget, for Tøj har de ikke ret meget af, de mindre Børn bruger intet. Naar Moderen gaar paa Arbejde eller andre Steder, bindes de ganske smaa Børn fast paa Ryggen; det er lige meget, hvilken Stilling Moderen indtager, de kan sove udmærket.

Man skulde tro, at de vilde drukne deres smaa Børn, naar de vasker dem; Moderen tager dem ved den ene Arm, dypper dem et godt Stykke ned og holder dem temmelig længe nede; var det hjemme i Danmark, vilde Barnet sikkert være dødt, naar Vaskningen var endt, da det dyppes flere Gange i Træk. De sorte er ogsaa rene „Vandhunde“, se dem svømme og dykke, det er en Fryd; svømme og dykke er maaske ogsaa det eneste, de gør hurtigt, alt andet gør de saa langsomt, saa langsomt. Klimaet har jo sin Andel i det; man behøver ikke at arbejde for at holde Varmen, man sveder nemlig hele Tiden.

Om Aftenen er det ikke saa rart at være i Nærheden af Lyset, da Masser af Insekter flagrer rundt, store og smaa og næsten af alle Kulører.

I Begyndelsen var der store, rørbevoksede Strækninger langs Bredderne, Rørene var mandshøje, ja mere; desuden var der store Strækninger oversvømmet med Vand. Nu er der Bjerge, endda temmelig høje, bevoksede med lidt Skov; men det er mest spredte Træer. — Een lille Plante maa jeg nævne særskilt, fordi den er køn; den

vokser i Vandet, sender sine Rødder ned i Vandet og flyder oven paa. Den er ikke ulig en Aakande, har ingen Blomst, men kun grønne Blade; der flyder Masser af dem langs Strømmen.

Enten det er i den straalende Sol eller i den mørke, stille Aften, kan man ikke lade være at tænke paa det Folk, der lever her; der er ikke mange Stjerner paa deres Himmel, Stjernernes Stjerne, Jesus Kristus, lyser ikke op, Hedenskabet og Muhammedanismens Mørke ruger over dem, og dog er de lige saa dyrekøbte som vi andre.

Der er en prægtig Fyr her paa Skibet, han er fra Donga og har været paa Missionens Skole der; han læser daglig i det nye Testamente; naar Arbejdet er endt, kommer han gerne en lille Tur op til os. Den anden Dag fortalte jeg ham, at jeg kom fra Danmark, et Land langt herfra; Venner dør havde sendt mig til Numan for at fortælle Folkene, at Jesus var kommet til Verden ogsaa for at frelse dem. I skulde have set hans Øjne straa, det vilde have frydet eder. Det er værd at drive Mission, Umagen er ikke for stor.

Kærlig Hilsen til alle Venner!

Eders Udsending

P. Jensen.

Brev fra Fru Thompson.

Ibi, 6. Sept. 1915.

Kære Venner!

Efter Opfordring skal jeg prøve paa at skildre det lidt, jeg er i Stand til at gøre.

Før Frokost har jeg Bachama-Lærer, Kl. 9 kommer Hausa-Læreren. Resten af Formiddagen studerer jeg. Jeg synes, at Bachama er meget interessant. Endnu kan jeg kun tale det meget ufuldstændigt i korte Sætninger og meget langsomt, idet jeg maa standse for at lede efter det Ord, jeg skal bruge, eller spørge om det. Læreren bringer ofte sine Venner med hertil for at se mig. De er meget intelligente. En Dag kom 4 unge Mænd; de lærte 4 Ord, saa at de kunde se dem overalt, hvor de stod skrevet; dertil brugte de kun $\frac{1}{2}$ Time, et godt Resultat af en Hedning. De holder af at synge og synger godt.

Foruden Studiet og Besøg hos Bachamaerne, besøger jeg Byen saa ofte, jeg kan, fra Kl. 3 til $4\frac{1}{2}$ og om Aften,

nen, naar jeg kan, fra 7 til $8\frac{1}{2}$. Dette giver et lille Indblik i mit daglige Arbejde.

Med Hensyn til Husbesøg kan vi ikke naa til alle de Hjem, hvor vi er velkomne. Jeg besøgte forleden Dag Isa Kadas Gaard; de sang for os nogle af de Sange, Frk. Rose havde lært dem: „Ja, han elsker os“ og „Gud med eder“. De husker Ordene og Melodierne særdeles godt, skønt det er et Aar siden, de lærte dem. De sagde, at vi maatte komme igen, bringe Billeder af Jesus og fortælle dem Budskabet en Gang til. Jeg havde en meget opmærksom Forsamling i Morges. Jeg fortalte dem om Kristi Fødsel og om, hvorledes han kan tvætte os ren for Synd og give os et nyt Hjerte. En Kvinde sagde: „Hav Taalmodighed med os.“ Kun Gud kan give os den nødvendige Taalmodighed til dette Arbejde. Ikke saa meget Taalmodighed i de store Ting som overfor de smaa Hindringer, som vi stadig møder. Folket iagttager os nøje og gør deres Bemærkninger om os; de venter ikke, til vi er gaaede, men samtaler ganske ugenert om os, medens vi endnu taler med dem. Altsaa: Vore Handlinger taler mere end vore Ord. Undertiden hører de ikke paa, hvad vi siger, men vore Handlinger undgaar aldrig deres Opmærksomhed. Maa Gud hjælpe os til at leve som Kristi Anbefalingsbrev blandt dem. Bed Gud om, at vi maa have en aldrig svigtende Taalmodighed og Kristi Kærlighed til disse Mennesker.

Jeg formoder, at Frk. Tillisch og Erichsen er paa Hjemrejse nu. Jeg haaber at kunne blive her en Tid endnu. Mit Helbred synes næsten uskadt. Jeg tror, jeg kan sige med Sandhed, at jeg aldrig har haft det bedre. Dog formoder jeg, at jeg snart bør gøre Forandring, men haaber at blive i det mindste til Jul. Tiden gaar saa hurtigt for os, at Julen vil komme, før vi er rede til Afrejse. Tiden synes at gaa hurtigere her end hjemme. Jeg venter i denne Uge Brev fra Danmark, som ifølge Frk. Tillisch Ord mulig vil indeholde Besked om Hjemrejsen. Vi er bedrøvede over at høre, at Frk. Rose ikke vil komme herud snart, da der er saa meget Arbejde at gøre baade her og i Rumasha. Lægearbejdet vokser stærkt her, og Mrs. Farrant har saa meget andet Arbejde at udføre. Frk. Roses Venner spørger efter hende og undrer sig over, at hun ikke snart kommer tilbage.

Jeg vilde være glad ved at faa nogle Breve med Forestørgsler om Arbejdet herude, og som tillige fortalte om Arbejdet hjemme. Er nogen ikke i Stand til at skrive Engelsk, saa skriv Dansk, og min Mand vil oversætte dem

og sende mig. Jeg er glad ved at høre fra Amerika om Interessen dér for vort Arbejde.

Idet jeg haaber at møde mange amerikanske Venner i min Ferie,

er jeg eders hengivne
Florence Gibson Thompson.

Meddelelser.

Kredsenes Antal

er nu 117. Fortegnelse over de siden sidste Meddelelse tilkomne vil findes i næste Nr.

Næste Nummer

af Bladet udkommer 15. Januar og vil bl. a. indeholde følgende, der ikke er Plads til i dette Nr.: Brev fra Erland Kjær, Talerne ved Indvielsesfesten i København og ved Forhandlingsmødet om Kvindernes Arbejde for Sudan.

Sudan-Mærkerne,

baade til 2 og 10 Øre er nedsat til 1 Øre Stk. (50 Øre pr. Ark à 50) og anbefales stærkt til Brug ved Jule- og Nytaarsbrevene. Dog bemærkes, at de ikke maa anbringes paa den Halvdel af Brevkortet, der er forbeholdt Adressen. Paa Breve anbringes de bagpaa.

Sudan-Missionens Bøger

anbefales til Julegaver. De passer godt dertil.

Sudanposerne

kan faas fremdeles. De maa ikke benyttes til Indsamling af Kredsbidrag (der kan f. Eks. Bøsser anvendes). Det indkomne bedes indsendt til Kassereren eller et af Bestyrelsens Medlemmer eller til Hjemmearbejderne.

„Yola“,

vort Børneblad, anbefales. Det bedes bestilt nu inden 27. December. Det koster ligesom „Sudan“ 50 Øre for hele Aaret 1916. Før Børnene tidligt ind i Guds Riges Arbejde, og du vil se Frugt deraf, naar de bliver store.

Efterskrift.

Lærer P. Jensen er ankommen til Numan den 16. Oktober. Alt vel.

Redigeret af Pastor *Johs Olsen*, Ejstrup pr. Nørre Snede.

Ved Aarsskiftet.

Dansk Forenet Sudan Missions Rygrad.

Du forbavses maaske over denne Overskrift og spørger: Hvad er vor Missions Rygrad?

Vor unge Mission har nu 120 Kredse, og vi har den Glæde, at der jævnligt indmeldes nye Kredse fra Landets forskellige Egne.

Disse Kredse er vor Missions Rygrad.

Der kan ingen Tvivl herske om, at der vil vindes Sejre i Sudan for Jesus, naar Kærligheden til og Offervilligheden for Sudans Børns Frelse er brændende i Kredsene. — Her er Arnestedet, hvor den hellige Ild aldrig maa brænde døsigt, her er det Helligaandens Værksted, hvor han vil vække Virketrangen for Sudan og kalde paa Guds Børns Villighed til at „hellige sig ganske og aldeles“ for Sudans Frelse. Her er tillige de Mænd og Kvinder, hos hvem der er Forstaaelse af de store Opgaver, der venter paa Løsning i Sudan.

Det aandelige Standpunkt i Sudan Missionens Kredse kan ikke sættes højt nok.

For at der kan være aandelig Vækst i vore Sudan Kredse, maa Kredslederen have Mulighed for at kunne følge med i særlig Grad.

Her rører jeg ved en Tanke, der længe har dæmret i min Sjæl: at skaffe Sudan Missionens Kredsledere Adgang til aandelig Berigelse.

Hvad om vi nu i 1916 fik ordnet smaa Sammenkomster paa et Par Dage skiftevis i forskellige Byer for Lederne, hvor vi behandlede saadanne Emner, der venter paa Løsning paa Missionsmarken? Hermed kunde Herrens gode Helligaand faa Arnesteder til at „kaste Ild“ i Hjerterne, Bønnens og Selvopofrelsens hellige Ild!

Fremad i 1916 maa vi baade hjemme og ude!